

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Lost in the Storm

Holly Webb

Text copyright © 2006 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2006 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Pufi, pisicuța rătăcită prin viscol

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Gabriela Trășculescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Aloma Ciomâzgă-Mărgărit

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactor: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Pufi, pisicuța rătăcită prin viscol /
trad. Gabriela Trășculescu – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3038-4

I. Trășculescu, Gabriela

82-93-34=135.1
778.534.6

Holly Webb

PUFI, PISICUȚA RĂTĂCITĂ PRIN VISCOL

Ilustrații de Sophy Williams
Traducere de Gabriela Trășculescu

LITERA®
București
2018

Pentru Tom

Capitolul unu

Pufi stătea tolănită pe spate în coșulețul ei, cu burtica în sus și sforăind ușor. Nu dormea adânc, doar moțăia, cu lăbuțele împreunate sub bărbie. Corpul ei micuț abia umplea un colț din coș. Pufi creștea încet. În după-amiaza aceea, un petic din soarele iernii încălzea culcușul primitiv al pisicuței, care nu voia decât să lenevească. Nu de alta, dar trebuia să-și păstreze energia,

pentru că Ella urma să vină de la școală cu poftă de joacă.

Mama Ellei trecu pe lângă coș, iar Pufi deschise ochii într-o doară. Oare avea vreo șansă să primească o gustare? Mama se aplecă și o scărpină după ureche. La început, nici nu voise să audă despre o pisică în casă. Când ea și Ella o văzuseră pe Pufi la ferma unde se născuse, mama spusese despre ea că era o mătă jigărită și o sfătuisese pe Ella să-și cumpere, în schimb, un caras auriu. (Între noi fie vorba, Pufi nu era tocmai împăcată cu ideea că Ella nu voia un caras auriu. Tare i-ar mai fi plăcut unul!) Totuși, dezamăgirea fiicei ei și gândul că Ella era suficient de mare, încât să poată avea grijă de o pisicuță, o făcuseră pe mama să se răzgândească. Acum, animăluțul îi

intrase la suflet aproape la fel de mult ca Ellei. Pufi răspunse mângâierii mamei torcând și mișcând leneș din lăbuțe. Mama Ellei alintă blana catifelată de pe burtica lui Pufi și râse. Apoi se întinse spre bufet după pachetul cu gustărele pentru pisici. Într-o clipă, Pufi țâșni din coș și, sprijinindu-se pe picioarele din spate, se întinse pe ușa dulapului din bucătărie, să ajungă mai repede la bunătați.

– N-ar trebui să fac asta, spuse mama, scuturând din cap. Ai mâncat cam multe. În curând n-o să mai încapi în coș.

Pufi ciuguli delicat din mâna mamei bucățelele cu aromă de creveți și sări înapoi în coș. Știa că mama Ellei glumea. Coșul ei era uriaș! Îi plăcea să se lipească de marginea lui, ca să i se

pară mai mic. Ella și tatăl ei exageraseră puțin atunci când făcuseră cumpărăturile la magazinul pentru animale.

După ce Pufi fugise de la fermă, ca să scape de un băiețel îngrozitor,

care intenționase să-i dea de mâncare lângă cușca unui ciobănesc german, Ella și familia ei reușiseră să o găsească cu doar câteva zile înainte de Crăciun. În zilele următoare ninsese neîncetat, iar Ella nu reușise să mai iasă din casă, să-i cumpere lui Pufi un cadou de Crăciun. Se revanșase însă după topirea zăpezii, cheltuindu-și toți bănuții primiți de la bunica pe jucării pentru pisici. Pe drumul de întoarcere de la școală, Ella trecea pe lângă un magazin pentru animale, unde îi făcea plăcere să se oprească și să cumpere diverse lucruri pentru Pufi, cheltuindu-și toți banii de buzunar. Pisicuței îi plăcea să primească mereu câte ceva, în plus, era pur și simplu îndrăgostită de gustările cu aromă de creveți...

Brusc, Pufi ciuli urechile. Auzise pe cineva deschizând ușa de la intrare. Ella se întorsese de la școală!

– Am veniiit! strigă fetița.

Din câteva salturi, Pufi ajunse la ușă și începu să se joace printre picioarele micuței sale stăpâne. Îi plăcea să profite de ocazie și să adulmece mirosurile de afară, strecurându-și năsul prin crăpătura ușii.

Ella o luă cu grijă în brațe.

– Hei! Nici să nu te gândești s-o ștergi, Pufi!

Pisicuța își trecu afectuos capul pe sub bărbia Ellei. Nu avea de gând să fugă. Dar i-ar fi plăcut să dea o tură pe afară, ca să cutreiere prin împrejurimi. De când fusese adoptată de familia Ellei, nu ieșise prea des la plimbare și, uneori, i se părea destul de plictisitor

să fie pisică de casă. În weekenduri, Ella o ducea în grădină, dar în timpul săptămânii, până venea fetița de la școală, se făcea întuneric și nu mai puteau ieși. Lui Pufi îi plăcea la nebunie în grădină, unde putea să-și ascute ghețele pe trunchiul copacilor, să vâneze frunze sau să stea la pândă lângă căsuța pentru păsările. Pufi ar fi vrut să exploreze mai mult, dar Ella își făcea griji că ar putea să o piardă din nou, așa că nu o lăsa să se îndepărteze prea mult. Pisicuței i se părea destul de ridicol; cum să se piardă dacă dădea o raită prin grădina de alături? Data trecută se rătăcise doar pentru că era prea mică. Acum însă crescuse și era în stare să găsească drumul spre casă de oriunde s-ar fi aflat. Nu avea nicio îndoială în privința asta.

– Ți-am adus un cadou! o anunță Ella, închizând ușa de la intrare.

Apoi, cu Pufi în brațe, se îndreaptă spre bucătărie, o îmbrățișă pe mama în fugă și începu să scotocească prin ghiozdan.

– Ai fost din nou la magazin? o întreabă mama, neștiind dacă să se supere sau să se amuze. Pisica asta o să creadă că e Crăciun în fiecare zi.

Pe chipul Ellei apărură o umbră de vinovăție. Magazinul pentru animale se afla în drumul ei și i se dădea voie să facă o scurtă oprire acolo, cu condiția să nu întârzie prea mult. Mamei îi plăcea să știe unde e.

– Știi... dar ai zis că are nevoie de o zgardă. Până azi nu am găsit nimic interesant, dar uită-te puțin la asta! spuse fetița entuziasmată, arătându-i

mamei o zgardă frumoasă din piele albastră. Nu-i așa că e superbă? Și, uite, aici putem să-i scriem numele și celelalte date!

Ella îi prinse zgarda la gât lui Pufi, dar pisicuța se scutură brusc, încercând să se obișnuiască cu noua senzație.

– Îi e puțin largă, observă fetița, dar o să mai crească, nu-i așa? Arată minunat!

De zgardă era atârnat un medalion auriu.

– Avem de ales, explică Ella. Cei de la magazin pot grava pe medalion numele ei sau orice altceva vrem. Să trecem și adresa, în caz că se rătăcește?

Mama se gândi o clipă, apoi spuse:

– Cred că ar trebui să scriem doar numărul de telefon. Nici măcar numele. Știu că pare ciudat, dar dacă îi gravăm

numele, atunci oricine de pe stradă îl va putea afla și va putea s-o ademenească foarte ușor. Și nu vrem s-o fure cineva, nu-i așa?

Ella o privi speriată.

– Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta! Scriem doar numărul de telefon!

Apoi o luă din nou în brațe pe Pufi și o strânse atât de tare, încât biata pisicuță începu să se zvârcolească încercând să se elibereze din strânsoare.

– Hei! Ella, nu te îngrijora! E doar o măsură de precauție. Nu e cazul să ne gândim la ce e mai rău! adăugă mama, neliniștită de reacția Ellei. Știu că o iubești și nu vrei s-o pierzi, dar cred că-ți faci prea multe griji. Pufi crește și, ca orice pisică, o să vrea să fie independentă. Părerea mea este că,